

Roberta S. Gandore

Y.O.U.T.H

Yolanda. Octavia. Umika. Thalia. Helen

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2020

TEMA ÎNȚĂI

BEGIN

*: to do the first part of an action: go into the first
part of a process*

YOU MAKE ME BEGIN

Doi ani mai târziu...

Sunetul linștii nu se mai simțea atât de profund ca altădată. Priveliștea din fața ochiilor nu mai avea același impact pozitiv asupra lor. Nu mai producea nimic miraculos. Nimic unic sau magic în sufletele tinerelor. Briza jucăușă a vântului nu mai era binevenită în jurul lor. Nici măcar culoarea cerului nu mai era atât de vie și pură cum se vedea odată. Bucuria care le umplea într-un timp întreaga ființă atunci când veneau la locul *acela* special, acum parcă a fost înlocuită de o durere adâncă, una mistuitoare și greu înțeleasă.

Nimic nu mai era la fel.

Ele nu mai erau aceleași.

Grupului îi lipsea un membru. Și nu oricare, ci cel mai important dintre toți. Capul și stâlpul de sprijin, ancora și centrul universului lor.

Cea mai mare fată dintre cele cinci nu se mai afla în acea zi însoțită de vară împreună cu celelalte tinere pe stânca din apropierea orașului Stoneville, și nu datorită unor posibile probleme personale care ar fi împiedicat-o să asiste la obișnuita întrunire, ci pentru că în dimineața primei zile din a noua lună din an trupul ei plâpând a

fost găsit fără suflare în propria-i locuință. Șocul a fost mare pentru toată lumea, dar mai ales pentru prietenele sale, care nu se așteptau absolut deloc la o astfel de veste tulburătoare, mai ales dacă avea legătură cu spiritul încărcat de viață care o definea într-un sens aparte pe companioana lor.

Helen... Lider. Ajutor. Soră. Fiică.

Era moartă.

Nimic nu se putea compara cu durerea din sufletele celor patru adolescente. Totul se simțea de parcă o mână invizibilă pătrunsesse înăuntrul ființei fiecăreia dintre ele și îi sfărâmasese organele pulsatoare de viață în mii de bucățele de suferință. Obrajii palizi erau în acel moment o punte de lacrimi amare, ochii le înotau în valuri adânci de regrete și dor, iar corpurile și le simțeau doar ca niște învelișuri reci, fără pic de puls sau sens existențial.

Vestea morții lui Helen de la începutul săptămânii lovise cu putere în micul grup, zguduindu-le nevinovata existență celor patru fete, acum prinse într-un vârtej de pură angoasă.

Odată cu profunda pierdere, în jurul adolescentelor au început să-și facă loc valuri de nesiguranță și teamă. O posibilă următoare zi o priveau cu frica necunoscutului viitor, iar speranța unor vremuri mai însorite pe panorama vieții fu înghițită de ruinele visurilor spulberate și de nemilosul destin al unui trai perisabil.

Dacă doar cu câteva zile în urmă aveau certitudinea că împreună ar putea parcurge nesigurul drum al

realității, în momentul de față, viitorul fiecăreia se afla la prăpastia propriei sale sorți. Nimic nu se mai simțea ca altădată, nimic nu mai avea să fie vreodată la fel. Toate știau dureros de bine asta. Oricât de mult s-ar fi străduit, fără ancora care să le țină echilibrate și unite, fetele erau pierdute în nesfârșita mare a fiecărui sine întunecat și neajutorat.

Totul era pierdut într-un abis încă nedescoperit.

Un zgomot nedefinit venit din direcția unde se afla Umika le făcu pe celelalte fete să-și întoarcă atenția spre locul unde stătea așezată. Tânăra cu ochii ciocolatii aruncă câteva pietre pe care le ținuse în mână în prăpastia care se căsca dedesubtul ei, mintea sa fiind împunsă de gânduri mult mai negative și periculoase decât ale celorlalte.

În comparație cu restul fetelor, ea nu mai vărsă nicio lacrimă de la aflarea veștii morții lui Helen. Ochii îi erau la fel de uscați ca un deșert în plină amiază. Ceea ce simțea ea față de toate acestea era o inexplicabilă repulsie. O ură insuportabilă îi cuprinse întreaga ființă și nu mai putea să stea așa, fără să spună sau să facă ceva.

Se ridică în picioare sub privirile colegelor sale și ceva izbucni înăuntru ei, văzându-le expresiile fantomatice. Ceva ce nu credea că era posibil la persoana ei.

O violență fără margini.

– M-am săturat! Vocea i se auzi în jur mult mai dur decât în alte dăți datorită nervozității care persista în ea.

Era furioasă pe propria persoană, furioasă pe prietenele ei, furioasă pe Helen, furioasă pe o lume de doi bani.

Octavia, Yolanda și Thalia o priviră cu expresii șocate, nevenindu-le a crede urechiilor ceea ce tocmai auziseră, dar Umika continuă pe același ton, fără a-i mai păsa de ceva.

– Gata! Terminați odată! Nu mai suport să vă văd fețele astea deprimante! Nu mai suport să vă simt tăcerea până în adâncul mădulelor! Nu mai suport nimic! Credeți că veți rezolva ceva dacă stați aici ca niște statui și vă plângeți de milă? Credeți că o veți readuce pe Helen înapoi în felul ăsta? Vocea ei se mai calmă, dar ea nu se simțea nicidecum stăpână pe propriile sentimente. Vă spun eu că nu!

– Umika..

Octavia se ridică la nivelul bunei sale amice și încercă să se apropie de ea, dar Umika o respinse violent, dându-se câțiva pași mai în spate și clătinând din cap.

– Helen e moartă! continuă fata cea nervoasă. Nu se va mai întoarce niciodată înapoi, iar grupul ăsta e nimic fără ea!

– Știi că nu trebuie să gândești așa, se alătură și Thalia discuției, înconjurând cu o aură calmă negativitatea care ieșea din toți porii prietenei mai mici.

Umika își fixă privirea pe tânăra nou afirmată în situație. Fruntea îi era udă de la transpirație, iar pieptul și-l simțea fierbinte, înconjurat de ace pișcătoare de negativitate.

– Să nu gândesc așa? Dar cum ai vrea să o fac? Realizezi și tu prea bine faptul că Helen era cea care ținea grupul unit, ea era punctul principal al conexiunii noastre. Acum nu mai e nimic și fără ea totul e dus naibii. Toate astea, arătă cu degetul arătător spre priveliștea din fața lor, apoi spre ele. Toate astea îmi amintesc mult prea bine de ea și, ca să fiu sinceră cu voi, chiar nu îmi doresc asta! Tot ce vreau este să uit! Să uit de Helen, să uit trecutul și prezentul! Să uit de voi!

Când auzi acele cuvinte dure ceva se rupse înăuntrul micuței Yolanda, care stătea tăcută, cu urechiile ciulite, privind la neașteptata izbucnire a Umikăi. Simți cum o amorțeală îi cuprinse întreaga ființă, cum un sentiment groaznic, puțin familiar, o prinse în plase strâmte, fără căpătâi. Încercă să o fixeze cu privirea pe fata care începu să se îndepărteze contrariată de ele, dar o ceață i se așternu peste ochi și nu mai reuși să distingă nimic altceva din jur, decât niște siluete neclare ale unor persoane străine. Încercă să-și revină îndeajuns încât să se poată ridica pe propriile picioare. După ce reuși să-și păstreze echilibrul, se îndepărtă ușor de celelalte fete rămase pe loc și încercă să se facă nevăzută prin labirintul de copaci care se dechidea nu prea departe de stânca imprimată cu sute de amintiri, mult prea dureroase pentru micuța făptură.

Nu peste mult timp, numele care părea a-i aparține începu să fie strigat de Octavia și Thalia, vocile lor

făcându-și loc printre ramurile înverzite ale copacilor aflați în creștere. Era însă mult prea târziu pentru ea.

Yolanda își continuă drumul pe care îl avea de parcurs, iar când ajunse la sfârșitul labirintului căzu brusc în genunchi pe pământul pietros și uscat, secătuită de toate puterile. Sufletul i se umplu cu durerea pierderii, iar într-un gest de disperare, își apucă capul cu mâinile și începu să strige din toți plămâinii, amestecând în acea eliberare felurite sentimente, de la dor la ură, la durere și tristețe. Voia ca acela să fie capătul tuturor. Voia să dispară așa cum o făcuse și Helen, chiar dacă știa prea bine că acel sfârșit era doar începutul a ceva ce era și mai rău.

Adevărata latură a realității doar ce prinse contur în ochii ei.

**because i'm feeling scentless and
completely empty**

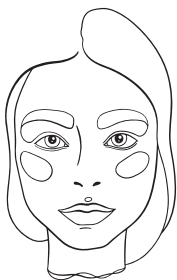

YOLANDA

1/4

*This moment, even the warm flower scented wind
Even the sky without a single cloud
Everything feels cold and I'm even scared of the clear sky
If you're not here, I'm just a corpse, so how can I breathe?
It hurts, I always cry cry cry
I'm going crazy, exhausted without you*

– HOLD ME TIGHT

Dacă în acest moment cineva m-ar descrie printr-o culoare anume atunci cu siguranță aș fi griul șters și monoton de pe suprafața clădirilor vechi și părăsite. Griul acela mudar al drumurilor pavate cu ciment pe care calcă orice ființă umană. Griul tumultuos al cerului în prag de furtună, nuanță care nu poate fi denumită nici măcar ca fiind o culoare, ci ca ceva care îți produce un sentiment de indiferență, de izolare, de detașare sufletească.

A trecut o lună de la întâmplările de pe stâncă și de când nu am mai auzit nicio vorbă de la Octavia, Thalia sau Umika. Nu ne stă în fire să stăm așa de mult departe una de cealaltă, dar toată întâmplarea neașteptată care s-a

petrecut cu Helen a creat o ruptură evidentă în legătura noastră care nu mai poate fi trecută cu vederea. Fiecare dintre noi are nevoie de un moment de contemplație după tot ce s-a petrecut cu doar două luni în urmă.

Vorbind despre propria persoană, nu pot spune că în timpul scurs de atunci totul a revenit la normal în ceea ce constă propria-mi viață.

Ceva s-a întâmplat cu mine în acea zi pe stâncă. Ceva ce nu îmi pot explica. De parcă o forță necunoscută a venit și mi-a luat tot ce aveam mai frumos înăuntru, lăsând o pustietate de nedescris în urma sa. M-a secat și m-a transformat într-un mort viu.

În ultimele zile, camera mi-a devenit un bârlog bolnăvicios, iar patul, singurul partener care-mi împărtășește durerea nimicitoare și îmi susține greutatea sufletească și trupească. Am lăsat lașitatea și neputința să mă ghideze de când cu moartea lui Helen. Am ales să mă ascund în loc să dau piept cu realitatea. Să plâng în loc să dau dovadă de putere pentru ea. M-am transformat într-o lașă. Am devenit un nimic.

Am pierdut numărul orelor de când stau ca un inconștient în pat și privesc cu neputință în gol. Corpul mi-e secătuit. Puterile m-au părăsit. La fel și pofta de orice. Singurul lucru pe care vreau să-l înfăptuiesc este să îmi închid ochii și să mă afund în abisul întunecat al propriilor gânduri. Nici ce iubeam să fac înainte pare să nu mă mai încânte în momentul de față. Nu mai am energie pentru nimic. Tot ce pot să fac este să zac în locul ăsta blestemat ca o ființă paralizată.

Puținele raze de lumină care intră printre draperiile trase de la geam îmi dau posibilitatea de a privi prin camera dezordonată. Trec cu privirea peste multitudinea de schițe create chiar de propria-mi mână, de imensa boltă cu stele care îmi amintește mereu de pasiunea pe care o am pentru astrologie, de rafturile dezordonate cu fel și fel de cărți și documente despre spațiu și artă, de biroul înșesat cu un teanc de fișe de lucru pentru școală, ca mai apoi să se oprească asupra locului care îl adoram cel mai mult pe lumea asta.

Colțul meu de lucru, acum pustiu.

Foia de pe suportul uriaș pe care părinții mi l-au făcut cadou cu câțiva ani în urmă stă neatinsă de zile bune, setul de culori și grămada de alte obiecte necesare pentru desen așezate pe măsuța de marmură arată părăsite, nefolosite de ceva timp.

Realizând că nu am mai călcat în acel loc de când Helen m-a părăsit, simt cum ceva mă acaparează, strângându-mi inima. Dorința și creativitatea care mereu făceau ravagii înăuntrul meu, umflându-se ca niște baloane, ca mai apoi să explodeze în mii de linii și unghiuri, acum și-au luat zborul și m-au lăsat singură, în felul în care toată lumea a făcut-o.

Ceva ud și cald începe să îmi curgă pe obrajii reci, copleşindu-mă cu o tristețe fără margini. Îmi mut ochii din acel loc și îi fixează fără vreo dorință anume pe poza dintr-o ramă cu margini argintii ținută pe noptiera de lângă pat. E o fotografie a grupului făcută acum doi ani

pe marginea stâncii unde a început și, aparent, s-a sfârșit totul. Cinci versiuni mai mici și mult mai fericite ale celor cinci fete mă privesc cu ochi strălucitori și zâmbete pline de iubire și bucurie. Helen, Thalia, Umika, Octavia și eu arătăm toate așa cum îmi amintesc, ca niște adolescente inocente, pline de visuri și speranțe, netemătoare de viitor și încrezătoare în legătura pe care o împărtășim.

Această imagine face cuțitul dorului care îmi stă de ceva timp deasupra inimii să îmi pătrundă adânc în măruntaie și să dea viață agoniei care mocnește în interior. Strâng violent din ochi și nu permit avalanșei din mine să facă ravagii și în exterior. Încerc să îmi controlez sentimentele, să nu mă pierd cu totul în suferința care îmi distruge încet fiecare părticică nevinovată a existenței. Strâng din pumni cu atâta forță încât unghiile degetelor îmi intră apăsat, dar ciudat de liniștitor, în palme, durerea exterioară smulgându-mă puțin din ghearele chinului intern. Las aerul să îmi păărăsească corpul înfrigorat și îmbrățișez cu drag liniștea care mi s-a așternut ca o pătură călduroasă peste corp.

Încerc să atrag somnul la mine, dar o voce cunoscută aflată după ușa camerei începe să îmi strige numele în moduri repetate, transformându-l în ceva demn de disprețuit.

Mama.

Pașii i se apropie tot mai mult, iar cuvintele formate de gura ei încep să capete mai mult contur în urechile mele.

CUPRINS

- 5 · Cuvânt înainte
- 8 · BTS playlist for Y.O.U.T.H
- 9 · Intro

TEMA ÎNTÂI

- 18 · You make me begin
- 24 · Yolanda 1/4
- 32 · Octavia 2/4
- 39 · Umika 3/4
- 46 · Thalia 4/4

TEMA A DOUA

- 52 · Together we are fine
- 59 · Yolanda 1/4
- 64 · Octavia 2/4
- 69 · Umika 3/4
- 74 · Thalia 4/4

TEMA A TREIA

- 80 · I need you
- 87 · Yolanda 1/4
- 102 · Octavia 2/4
- 114 · Umika 3/4
- 132 · Thalia 4/4

TEMA A PATRA

- 150 · Mikrokosmos
- 157 · Yolanda
- 172 · Octavia
- 184 · Umika
- 195 · Thalia

TEMA A CINEA

- 204 · Don't leave me
- 211 · Yolanda
- 216 · Octavia
- 218 · Umika
- 220 · Thalia
- 221 · Yolanda
- 227 · Outro
- 238 · Epilog